

Motion till riksdagen 2005/06:So682

av **Sylvia Lindgren m.fl. (s)**

Hemlöshet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att samhällets omsorg om de hemlösa måste stärkas.

Motivering

Hemlöshet är inte bara ett tragiskt misslyckande för samhället som sådant, utan främst en personlig tragedi för den enskilde.

Självklart är det aldrig acceptabelt att det finns människor i vårt samhälle som inte har någonstans att sova om natten och en plats att kalla sitt hem.

Hemlöshet är både en social- och bostadspolitisk fråga. En hög bostadsproduktion leder förvisso inte automatiskt till att lösa problemen eftersom nya bostäder tenderar till att vara dyra. Men nytillskott av bostäder är nödvändigt för att skapa flyttningsrörelser som i slutänden friställer äldre lägenheter för hushåll som står utanför bostadsmarknaden.

Hemlösa personer har ofta även andra problem än att just sakna en bostad. Missbruk och/eller andra sociala problem, ofta i kombination, är en bidragande orsak till hemlöshet. En fungerande missbruksvård och en bättre psykiatri är därför av största vikt för att förebygga utslagning och hemlöshet. Hemlöshet kan också återfinnas bland dem som lever i tillvarons gråzoner, på flykt undan myndigheter, tidvis i behandling, tidvis inom kriminalvården men sällan eller aldrig i en fast tillvaro med eget boende. En ambulerande tillvaro som snabbt leder till ett befäst utanförskap utan hållpunkter i vardagen.

Det förebyggande arbetet kan inte nog betonas. Exempel utöver ovan nämnda kan vara stöd vid risk för vräkning och boendestöd.

För dem som befinner sig i hemlöshet krävs i de flesta fall en kombination av långvarigt, varsamt kontaktarbete och kraftfulla vård- och behandlingsinsatser. Många frivilligorganisationer har särskilda kunskaper och har utvecklat metoder för arbete med hemlösa. Ett partnerskap mellan samhälle och frivilligorganisationer kan skapa hållbara strukturer som gynnar den enskilde.

Fel! Okänt namn på

Idag är det inte ovanligt att se människor som ligger ute på våra gator, i portar, i soprum, på offentliga toaletter eller var det nu finns plats. Vi vill inte gärna se det men vi känner vanmakt som visar sig i likgiltighet och därmed ett indirekt accepterande. Det är en skam för vårt samhälle att hemlösheten existerar som företeelse och breder ut sig. Det förebyggande arbetet och utvecklade metoder för att undvika det gigantiska resursslöseri både för individ och samhälle som hemlösheten innebär är av största vikt.

Det är, som vi tidigare sagt, av grundläggande betydelse när man diskuterar hemlöshet att det görs en skillnad mellan sådan ”hemlöshet” som beror på en brist på bostäder och den som har sin grund i ”social utslagning”.

Bostadslösheten har under 1990-talet kommit att uppfattas som ett socialpolitiskt problem som bör hanteras av den kommunala socialtjänsten. De hemlösa (socialt utslagna) behov av vård, behandling och stöd har uppmärksammas, medan deras behov av bostad har negligerats. Ofta fokuseras i den lokala hemlöshetspolitiken just kategorin ”bostadslösa missbrukare” som de som ”ramlar ur” eller inte ”passar in”. Här får härbärgen aldrig bli en legitim, långsiktig lösning! Även om den kommunala socialtjänsten till stor del är ägare av hemlösheten som företeelse och problem är det ej möjligt att komma tillrätta med problemen, både vad det gäller ”socialt utslagna” och ”bostadslösa”, utan en samordning av de samhälleliga resurserna och instanserna som socialtjänst, landsting och övriga berörda – det är helt enkelt en politisk fråga i stort. Därför vore det lovvärt att regeringen tar initiativ till samtal om hemlöshetens nollvision.

Stockholm den 30 september 2005

Sylvia Lindgren (s)

Anders Ygeman (s)

Nikos Papadopoulos (s)

Maria Hassan (s)

Inger Nordlander (s)

Veronica Palm (s)

Börje Vestlund (s)

Joe Frans (s)

Kaj Nordquist (s)